

... 119

CARTEA LUI IOVIȚĂ

de Paul Everac

Teatrul Național
din București

2 aprilie 1983

Pe parcursul numărului mare de reprezentații, spectacolul nu și-a pierdut calitățile, ba chiar am spune că se prezintă ceva mai legat decât la premieră. Am avea însă obiecții în privința scenei ce încheie partea întâi: ea apare acum mai estompată, cu un tonus scăzut sub limita necesară. E clar că a fost voită această micșorare în intensitate și importanță, dar nu ni se pare potrivită forma la care s-a ajuns.

Linia regizorală curată dată de Paul Everac se susține cu simplitate pe coordonatele ideatice ale piesei. Dacă, însă, autorul punerii în scenă și-ar privi scrierea cu ochiul unui regizor de profesie, simțind oboseala și interesul oarecum scăzut al publicului în partea a doua a reprezentației, poate ar opera în text unele binevenite tăieturi, îndeosebi în convorbirile dintre Ioviță și Tufaru sau profesorul Ilihoi.

Interpreții, însă, nu se arată nicicum oboșiți. Florin Piersic — un actor suprasolicitat, dar făcând fericit față suprasolicitării — nu își pierde nici o clipă suflul, deși îi scapă pe alocuri „amintiri” din alte roluri. Oricum, el cu cerește publicul. De crezut, însă, nu credem că așa poate arăta, la chip, directorul unei mari întreprinderi (și cu barbă, și cu

plete! — acestea fiind din alt rol). Dacă, la premieră, chipul lui Florin Piersic mărturisese frământări dostoevskiene, acum aduce cu imaginea unui Crist răstignit. Eugenia Maci a făcut între timp eforturi; la fel, Traian Stănescu; nu același lucru se poate spune despre Constantin Diplan. Simpatia pe care personajul său o câștigă din partea spectatorilor se datorează îndeosebi generozității partiturii.

Elena NESTOR

... 173

RĂCEALA

de Marin

Sorescu

Teatrul „Bulandra“

3 aprilie 1983

Spectacolul, unanim apreciat drept cea mai însemnată producție a Teatrului „Bulandra“ în stagiunea '76—'77, reluat după o lungă întrerupere, dă semne evidente de îmbătrânire.

Regizorul Dan Micu concepuse ca strălucitor contrastul dintre cele două părți și conferise fiecăreia tonul adecvat, dar acum precizia liniei de demarcație s-a estompat: tonul grav, dominant în partea a doua, a invadat parțial și caricaturalul tablou al taberei otomane, ce și-a pierdut astfel o parte din savoare. În schimb, partea a doua câștigă, simplitatea și tragismul tablourilor din Țara Românească adăugând o binevenită profunzime spectacolului.

Trecerea timpului a adus numeroase schimbări și în distribuție. Au rămas însă stilpii de rezistență ce sus-

țin în continuare cupola. Diaconu păstrează vibrația emoțională a candid-șiretului scripcar Pinzaru. Ion Caramitru, același Pașă din Vidin, îmbină eleganța tonului cu ascuțimea gândului, iar Virgil Ogășanu, lucidul sultan Mahomed, deși „neaoșizat” prin diverse cirlige la public, joacă aproape la fel ca în urmă cu șase ani. Întreaga curte bizantină (Ileana Predescu, Ovidiu Schumacher, Valeria Ogășanu, Petre Lupu) e convingătoare. Nu în cea mai bună formă, Florian Pittiș, în Radu cel Frumos. În celelalte roluri secundare, apariții necesare și doar corecte. O excepție, totuși, în rolul Saftei, excelenta Luminița Gheorghiu. Noi în distribuție, Ion Cocieru și George Oancea, vitejii căpitani ai lui Tepeș, joacă exterior, ca și grupul oștenilor.

Mădălina STĂNESCU

... 84

MÎRÎIALA

de Paul Cornel

Chitic

Teatrul Fourte Mic

27 martie 1983

După doi ani de la premieră, spectacolul se joacă, la matineu sau seara, cu același succes de public. Valențele profund actuale ale textului lui P. C. Chitic își amplifică sensurile într-o reprezentație încă vie, chiar proaspătă, model de consecvență calitativă și conștiințozitate profesională a trupei Teatrului Mic.

În ciuda deosebirilor de vîrstă și manieră de joc, actorii se întilnesc în plă-